

Slove uitate

Adina Speranta

poezie dedicată lui Victor Bragagiu

Alerg prin iarbă și foșnește
Cuvântul dulce, înverzit,
Ce poartă straiul de poveste
În poezii ce-au răsărit
Când un zefir adie-n rime
Lăsând parfum de trandafir
În versul fin ce în vechime
Mă poartă azi, ca musafir.

Ce dragă mi-este dimineața
Răsfrântă-n geamul din odaie
Și ce frumos mă cheamă soața
Să prindem razele în claie.
Cum cresc sfios în mine muguri
De-atâta fericire pură
Când sorb seninul din înalturi
Și mă dezic de tot ce-i ură.

Pun aripi gândului să zboare
Pe plaiul verde de acasă
Și miorița cea bălaie
O readuc din nou la viață.
Mă prind de streășina uitată
A mănăstirii ce-n cupole
Ascunde-o șoaptă înfundată
Și-o plâng pe Ana lui Manole.

Mă-mbrac cu versul meu curat
Cum își punea cojocul tata
Și mă încing cu brâul lat
De slove ce-mi dictează soarta.
Mi-e hărăzit ca din condei
Să scriu în graiul strămoșesc
Și haina cerului deschei
Să iau din rai să daruiesc.

18.03.2016